

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. F. H., A. H., R.**, správca konkurznej podstaty úpadcu B.B. I., s. r. o., J., K., IČO: X. zast. advokátkou JUDr. O. K., CSc. V., X. K., proti žalovanému: **Ing. P. Š.**, narodený X., bytom B., K. zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. R. B., s. r. o., N., X. B., IČO: X. **o zaplatenie 630 684,46 eur s príslušenstvom** na dovolanie proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obo 129/2010 zo dňa 29. 03. 2012 jednomyselne, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania 1 690,- eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením sp. 11Cbi /18/2008-90 zo dňa 18. 10. 2010 Krajský súd v Košiciach rozhodol tak, že konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uznesenia uviedol, že návrhom na začatie konania sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 19 000 000,-Sk s 6 % p. a. úrokmi z omeškania od 07.12. 2005 do zaplatenia /trovy súdneho konania a trovy právneho zastúpenia. Zo žaloby zistil, že predmetom žaloby je vymáhané pohľadávky, titulom

právoplatne určenej neúčinnosti právneho úkonu do dňa žaloby dobrovoľne neuhradenej. Krajský súd v Košiciach konanie zastavil z dôvodu neodstrániteľnej prekážky konania „res iudicatae“, nakoľko o zaplatenie sumy 19 000 000,- Sk s príslušenstvom, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu bolo už rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. 11. 2004 č. k. 20Cbi /35/2003-183.

O odvolaní žalobcu /list v spise 93/ proti tomuto rozhodnutiu, ako odvolací súd rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesením sp. zn. 5Obo 129/2010-106 zo dňa 29. 03. 2012 tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 18.10. 2010 č. k. 11Cbi 18/2008-90 potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd postupoval správne, keď sa predovšetkým zameral na skúmanie neodstrániteľnej podmienky konania „res iudicatae“ /§159 ods. 3 O. s. p. a po zistení neodstrániteľnej prekážky konania §104 O. s. p./ konanie zastavil. Z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil a o trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, s vyznačenou právoplatnosťou 16. 04. 2012, podaním doručeným 09. 05. 2012, v zákonnej lehote, dovolanie podal žalobca a poukázal na pochybenie odvolacieho súdu v nesprávnom skutkovom a právnom posúdení splnenia procesných podmienok, následkom čoho bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. a § 242 ods.1 veta druhá O. s. p. Podľa žalobcu „v žiadnom prípade nevyplýva taký právny záver, aký zaujal odvolací súd v uznesení z 29. 03. 2012, ktorým potvrdil uznesenie o zastavení konania a že vo zvyšku pokiaľ bolo rozhodnuté o vrátení sumy získanej týmito právnymi úkonmi ponechal rozsudok súdu prvého stupňa v platnosti. Žalobca uviedol, že formalistickým výkladom odvolacieho súdu aký zaujal najvyšší súd, že síce určil neúčinnosť právneho úkonu voči konkurzným veriteľom v danej veci, ale potvrdil zamietnutie žaloby krajským súdom o zaplatenie peňažnej sumy na základe ním vyslovenej neúčinnosti právneho úkonu, čím došlo k postupu v rozpore s zákonom. Žalobca vyslovil názor, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, k rozporu so zásadami vyslovenými v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušeniu princípu v právnom štáte. Podľa žalobcu, odvolací súd nesplnil I povinnosť orgánu súdnej moci implikovanú v základnom práve na prístup súdu a nadradil formálnu ochranu ústavnosti nad

materiálnu ochranu, čím žalobcovi spôsobil nezabezpečenie takej právnej ochrany aká mu prináleží.

K dovolaniu žalobcu, sa vyjadril žalovaný, podaním doručeným súdu 21. 06. 2012 /list v spise 164/ a uviedol, že podmienky na dovolanie splnené neboli. Popísal podrobne skutkový stav sporu a jednoznačne sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že výrok rozhodnutia krajského súdu, ktorým bol zamietnutý nárok žalobcu na žalované plnenie zmenený nebol, v tejto časti odvolaniu žalobcu nebolo vyhovené, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, považoval postup a rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti za správne. S tvrdením žalobcu, že mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom sa žalovaný taktiež nestotožnil. Konštatoval, že pokiaľ bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, čo v danom prípade bolo 06. 12. 2005, nie je možné vec prejednávať znovu, v ktorej súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 30/1999, sp. zn. PL. US 43/1995. Podľa žalovaného, žalobcovi nič nebránilo podať dovolanie, ktoré právo nevyužil a o tri roky neskôr, podal žalobu na plnenie. S tejto súvislosti podľa žalovaného, ide aj o premlčaný nárok, nakoľko trojročná premlčacia doba uplynula dňa 08. 05. 2006 zo zmluvy o pôžičke, ktorý čas žalobca nevyužil a až dňa 08. 05. 2008 žalobu doručil krajskému súdu. Žalovaný navrhol dovolanie v celom rozsahu zamietnuť a uplatnil si trovy dovolacieho konania, ktoré v tomto podaní nevyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p. prejednal dovolanie podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p., ako podané v zákonnej lehote /§240 O. s. p. s tým, že obsahuje náležitosti dané ustanovením § 241 O. s. p.. Ako prvou otázkou sa zaoberal prípustnosťou dovolania.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca prípustnosť dovolania odvodzuje ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p., že mu bola napadnutým rozhodnutím odvolacieho konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Nesporné je, že ide o dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňové uznesenie o zastavení konania vo veci žalobcu JUDr. F. H. proti žalovanému Ing. P. Š. o zaplatenie sumy 630 674,46 eur s príslušenstvom. Z ustanovenia § 239 O. s. p. je zrejme, kedy je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu. V konkrétnom prípade ani o jeden

z uvedených prípadov v citovanom ustanovení nejde. S poukazom na ustanovenie § 239 O. s. p. teda dovolanie prípustné v tejto veci nie je.

Z ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. vyplýva, že dovolanie je prípustné voči každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou dôvodnosti dovolania žalobcu je, či keď odvolací súd tým, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie, je taký postup súdu, ktorým zabránil žalobcovi konať pred súdom. Žalobca v podstate zabránenie možnosti konať pred súdom považuje formu rozhodnutia, teda potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bolo konanie vo veci zastavené. Žalobca v podstate inou formou spochybňuje správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia, ktorú okolnosť označuje za odňatie možnosti konať pred súdom.

Zo žaloby zo dňa 08. 12. 2008 je zrejme, že žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 19 000 000,- Sk s prísl. titulom vymáhania pohľadávky právoplatne určenej neúčinnosti právneho úkonu do dňa žaloby. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5K 12/2002 je zrejme, že na majetok žalobcu B.B. I., s. r. o., bol vyhlásený konkurz 03. 09. 2002. Z obsahu žaloby je zrejme, že vymáhaná pohľadávka predstavuje sumu, ktorú úpadca - žalobca na základe zmluvy o pôžičke žalovanému požičal a následne z dohôd o vysporiadaní, ktoré uzavrel žalovaný s úpadcom a ktoré následne boli rozsudkom 6Obo 70/2005 určené ako právne neúčinné. Z dôvodu, že žalovaný tieto s úspechom odporované pohľadávky žalobcovi neuhradil s poukazom na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, žalobca, predmetnou žalobou požadoval, aby žalovaný bol túto sumu spolu s prísl. žalobcovi povinný zaplatiť.

Z rozsudku 6Obo 70/2005 zo dňa 03. 11. 2005 je zrejme že, v konaní vedenom č. k. 20Cbi 35/2003- 183 vo veci žalobcu JUDr. F. H., správca konkurznej podstaty úpadcu B.B. I., s.r.o., proti žalovanému Ing. P. Š. o určenie neúčinnosti právnych úkonov bolo rozhodnuté tak, že pripustil späťvzatie žaloby v časti o určenie a že dohoda o vysporiadaní pohľadávky B.B. I., s.r.o., K. a spoločnosťou G. , s.r.o. a na jej základe uzavretá zmluva - o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 01. 2002 voči Rádio Ž. na B.B. I. a zmluva o prevode akcií zo dňa 29. 01. 2002, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné, v ktorej v časti napadnutý

rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 20Cbi 35/2003 -183 zrušil a v tejto časti konanie zastavil. Predmetným rozsudkom, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol ďalej tak, že vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zmenil tak, že určil, že dohoda o vysporiadaní pohľadávky z 28. 01. 2002 uzavretá medzi B.B. I., s.r.o. a žalovaným Ž. a na jej základe uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky z 28. 01. 2002 voči Rádio Ž., a. s., na B.B. I., s.r.o., je právne neúčinná. Z rozsudku č. k. 20Cbi 35/2003 -183 zo dňa 02. 11. 2004, ktorý bol predmetom odvolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod č. k. 6Obo 70/2005, je zrejme, že týmto Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, označenú ako o určenie neúčinnosti právnych úkonov a aj žalobu o zaplatenie sumy 19 000 000,- Sk s prísl., čo vyplýva z odôvodnenia na strane 5/ citovaného rozhodnutia, /v spise strana 15/. Z vyjadrenia žalovaného, k žalobe o zaplatenie sumy 19 000 000,- Sk s prísl. je zrejme, že žalovaný namietal, premlčanie s tým, že premlčacia lehota zanikla 08. 05. 2006.

Uznesením Krajský súd v Košiciach 11Cbi 18/2008 - 90 zo dňa 18. 10. 2010, vo veci žalobcu JUDr. F. H. správca konkurznej podstaty úpadcu B.B. I. voči žalovanému Ing. P. Š. o zaplatenie sumy 19 000 000,- Sk s prísl., rozhodol tak, že konanie zastavil z dôvodu neodstrániteľnej prekážky „res iudicatae“, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 5Obo 129/2010 potvrdil a ktoré je predmetom päťčlenného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obo 129/ 2010 sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v dovolaní, že v odvolacom konaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach vedenom na Krajskom súde Košice sp. zn. 20Cbi 35/2003 z 02. 11. 2004 zmenil aj rozsudok v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom. Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ zastáva názor, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní odvolania voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach prvostupňové rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu o zaplatenie peňažnej pohľadávky 19 000 000,- Sk s prísl., potvrdil. Na základe uvedeného uznesením 5Obo 129/2010 zo dňa 29. 03. 2012 postupoval v súlade s ustanovením § 219 O. s. p., keď napadnuté uznesenie o zastavení konania 20Cbi 35/2003 z 02. 11. 2004 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemôže stotožniť ani s tvrdením, že došlo k porušeniu jeho práv v čl. 46 ods. 1 Ústavy. K porušeniu práv zakotvených v čl. 46 Ústavy nemôže dôjsť vecne správnym rozhodnutím. Vo veci o zaplatenie peňažnej sumy bolo

právoplatne rozhodnuté a vec sa nemôže opätovne prejednávať. Bolo vecou žalobcu, aby si toto právo uplatnil formou podania dovolania, respektíve podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, tak ako uviedol žalovaný v jeho vyjadrení k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zastavení konania, nebola odobratá možnosť žalobcovi konať pred súdom, a teda nejde o dovolanie prípustné podľa § 237 písmeno f/ O. s. p. .

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ s poukazom na ustanovenie § 243c O. s. p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písmeno c/ dovolanie žalobcu odmietol.

Vzhľadom na to, že žalovaný si nevyčísľil trovy dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky ho vyzval na vyčíslenie, ktoré bolo doručené 21. 03. 2014. Na základe tohto Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému žalovanému priznal účelne vynaložené trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci vyjadrenie k dovolaniu vo výške 1 681,49 eur + 20 % DPH, režijný paušál 9,16- eur, na účet jeho právneho zástupcu 262117986/1100 vedený obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie č. 3, Bratislava .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. februára 2014

JUDr. Jana Zemaníková v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.